בס"ד

יום ד', נון' באדר א' תשנ"ז (5 מרץ)

"עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם,
יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם"

אבא קובנר, 1978

לקראת השבת הקרובה, שבה קוראים פרשת שקלים:

בפתח שבת המקדש ה"ה ק"ם, מצוות-עשה על כל אדם מישראל ליתן מחצית השקל בכל שנה ושנה, לתרומת מזבח כל הקרבנות הציבור בבית המקדש, עלות התמיד והמוספים וכו'. ופרוץ להביא את הקרבנות בכל השנה מן התרומה של אותה שנה ולא של שנה אחרת.

והכל במצוה נו בכלל, אפילו מן המתפרנסים מן הצדקה ח"ב. שנאמר: "עשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל" [שמות, ל']
ואינו נותנו בפעמים רבות, ביום מעט ולמחר מעט, אלא נותנו כולו כאחת בפעם אחת.

כל שקלי התרומה שמכל ישראל היו צריכים לבוא לבית המקדש עד לראש חודש ניסן שבסוף שנה. בדרך תרומה זו התבצע גם מפקד אוכלוסין ביום שכולם היו חייבים לתרום בדיוק אותו מחצית. ומשום שפסוק לה מיועד לקרבנות צריך ה"ה שיהא לכל ישראל חלק באותם הקרבנות שבאים לכפר את כל ישראל.

לפיכך התחילו בהול חודש לשמוע את השקלים, כדי שיכין כל אחד ואחד מחצית השקל שלו, ויגיע כל ישראל את שקליהם בעונתם. ותיקנו חכמים, שבשבת הסמוכה לאחר (בשנה רגילה או לאחר ב' בשנה מעוברת) יהו קוראים בתורה בפרשת שקלים (שמות ל':י"א-ל"ד) לפי שבשבת כל העם נאספים בבית כנסת ושומעים את הקורא בתורה.

וחביבה מצוה זו את ישראל, כי ממנה לומדים לאהבה את כל אחד מישראל אהבה אחווה שהרי כולם שווים לפני הקב"ה. והיא גורמת שבשבזכות המקודשות (אלו קרבנות הפרה) נעשית ס"ד כל ישראל בשווה, ואין עני נראין לפני המקום (הקב"ה) ואין קרוב ורחוק אלא הכל קרובים, וקרבן כולם עולה ריח ניחוח לפניו, לכפר עליהם על כל עוונותיהם.

יום נעים!